

специалната дѣятелность са досѣга съ общечеловѣческитѣ понятия и симпатии. Въ това отношение *адвокатството* ни прѣдставя отличенъ примѣръ; защото нѣма специалность по техническа, по искусствена и по чужда на съчувствието къмъ челоуѣчеството, отъ *науката за правото* (юриспруденцията) въ многото свои клонове; но за това пъкъ въ други отношения тя излѣзва на вѣлико поприще на челоуѣческитѣ права и прѣимущества и са занимава съ обширни въпроси, при практическото рѣшение на които е много по важно, щото адвоката да бѣде не толкова ученъ (свѣдущъ) юристъ, колкото истиненъ челоуѣкъ. Сжщо тѣй че медицината има работа тоже толкова съ знанието на челоуѣческата природа и челоуѣческата душа, колкото и съ силата на искусно съставенитѣ лѣкарства и съ проявленията на техническия диагнозъ (познавание болестята по външни признаци). Съгласно това, всеобщия опитъ е показалъ, че образования ученъ мжжъ, макаръ въ начало и да отстъпа по видимоу специалисту, въ тѣсенъ смисълъ, при по-нататашния вървежъ на работата обикновенно побѣдява послѣдния въ собствената му областъ (на занятята); защото специалиста не може да познае, отъ ограниченното поле на обикновения си кръгозоръ, нито принципитѣ на които са гради неговата собствена практика, нито пъкъ отношенията на неговата особена дѣятелность къмъ общото челоуѣческо мисление. Най добритѣ прѣдпазители срѣдства отъ заедающата сила на чисто специалното занятие се заключава въ здравитѣ влияния на обществото, въ труда и въ постоянното общение (събиране) съ великитѣ писатели, особено съ поетитѣ и историцитѣ, чисто челоуѣческитѣ мисли на които «обогатяватъ кръвята на мѣра» и разширяватъ кръга на взаимното разбиране.

XII. Тѣзи статья за възпитанието на мислението имамъ намѣрение да склучъ съ нѣколко забѣлжки за прѣдмета, относително когото читателя, може би, очаква отъ мене като отъ филологъ, най много показания, — именно за *изучаванието язицитѣ*. Слѣдующитѣ кратки правила, които да-